

III

(Akty przygotowawcze)

KOMITET REGIONÓW

121. SESJA PLENARNA W DNIACH 8–9 LUTEGO 2017 R.

**Opinia Europejskiego Komitetu Regionów – Reforma wspólnego europejskiego systemu azylowego –
Drugi pakiet i unijne ramy przesiedleń**

(2017/C 207/13)

Sprawozdawca: Vincenzo Bianco (IT/PES), burmistrz Katanii

Dokumenty źródłowe: Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową (wersja przekształcona)

COM(2016) 465 final

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako osób korzystających z ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony oraz zmieniającego dyrektywę Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącą statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi

COM(2016) 466 final

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólną procedurę ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylającego dyrektywę 2013/32/UE

COM(2016) 467 final

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego unijne ramy przesiedleń i zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014

COM(2016) 468 final

I. ZALECANE POPRAWKI

COM(2016) 466 final (kryteria kwalifikowania do uznania ochrony)

Poprawka 1

Artykuł 8 ust. 3 – Ochrona wewnętrzna

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Oceniając, czy osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową ma uzasadnione powody, aby obawiać się, że będzie prześladowana, lub czy istnieje realne niebezpieczeństwo, że doświadczy ona poważnej krzywdy, lub czy ma ona dostęp do ochrony przed prześladowaniem lub poważną krzywdą w części terytorium kraju pochodzenia zgodnie z ust. 1, organy rozstrzygające, przy podejmowaniu decyzji w sprawie wniosku, uwzględniają ogólną sytuację panującą w tej części kraju oraz osobiste uwarunkowania danej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową zgodnie z art. 4. W tym celu organy rozstrzygające zapewniają, aby uzyskano dokładne i aktualne informacje z wszelkich odpowiednich źródeł, w tym dostępne na szczeblu Unii informacje o kraju pochodzenia oraz wspólną analizę informacji o kraju pochodzenia, o których mowa w art. 8 i 10 rozporządzenia (UE) XXX/XX [rozporządzenie w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu], oraz informacje i wytyczne wydane przez Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców.</p>	<p>Oceniając, czy osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową ma uzasadnione powody, aby obawiać się, że będzie prześladowana, lub czy istnieje realne niebezpieczeństwo, że doświadczy ona poważnej krzywdy, lub czy ma ona dostęp do ochrony przed prześladowaniem lub poważną krzywdą w części terytorium kraju pochodzenia zgodnie z ust. 1, organy rozstrzygające, przy podejmowaniu decyzji w sprawie wniosku, uwzględniają ogólną sytuację panującą w tej części kraju oraz osobiste uwarunkowania danej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową zgodnie z art. 4. W tym celu organy rozstrzygające zapewniają, aby uzyskano dokładne i aktualne informacje z wszelkich odpowiednich źródeł, w tym dostępne na szczeblu Unii informacje o kraju pochodzenia oraz wspólną analizę informacji o kraju pochodzenia, o których mowa w art. 8 i 10 rozporządzenia (UE) XXX/XX [rozporządzenie w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu], oraz informacje i wytyczne wydane przez Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców. Można by również rozważyć informacje i wytyczne pochodzące z niezależnych źródeł lub dostarczone przez niezależnych ekspertów.</p>

Uzasadnienie

Komitet uważa, że niezależne informacje i oceny mogą przyczynić się do dostarczenia elementów, które nie zawsze są dostępne za pośrednictwem oficjalnych kanałów.

Poprawka 2

Artykuł 15 – Przegląd statusu uchodźcy

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>W celu zastosowania art. 14 ust. 1 organ rozstrzygający przeprowadza przegląd statusu uchodźcy w szczególności:</p> <p>a) jeżeli dostępne na szczeblu Unii informacje o kraju pochodzenia oraz wspólna analiza informacji o kraju pochodzenia, o których mowa w art. 8 i 10 rozporządzenia (UE) XXX/XX [rozporządzenie w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu], wskazują na znaczącą zmianę sytuacji w kraju pochodzenia, istotną w kontekście potrzeby ochrony osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową;</p> <p>b) podczas przedłużania, po raz pierwszy, zezwolenia na pobyt wydanego uchodźcy.</p>	<p>W celu zastosowania art. 14 ust. 1 organ rozstrzygający przeprowadza przegląd statusu uchodźcy w szczególności:</p> <p>a) jeżeli dostępne na szczeblu Unii informacje o kraju pochodzenia oraz wspólna analiza informacji o kraju pochodzenia, o których mowa w art. 8 i 10 rozporządzenia (UE) XXX/XX [rozporządzenie w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu], wskazują na znaczącą zmianę sytuacji w kraju pochodzenia, istotną w kontekście potrzeby ochrony osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową;</p> <p>b) podczas przedłużania, po raz pierwszy, zezwolenia na pobyt wydanego uchodźcy w drodze procedury uproszczonej: jeżeli w trakcie procedury uproszczonej ujawnione zostaną informacje takie jak te wymienione w lit. a), mogące spowodować odmowę przedłużenia zezwolenia, należy bezzwłocznie zastosować procedurę zwykłą, powiadamiając o tym zainteresowanego; w każdym przypadku zachowana jest możliwość wniesienia środka zaskarżenia decyzji o odmowie przedłużenia.</p>

Uzasadnienie

We wniosku Komisji wprowadza się przegląd statusu przyznanego uchodźcom, który następuje: a) z urzędu w sytuacji, gdy Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu zgłosił znaczącą zmianę sytuacji w kraju pochodzenia; b) w każdym wypadku, okresowo, również gdy nie zgłoszono zmian. Komitet uważa jednak, że w tej drugiej sytuacji przedłużenie może i powinno nastąpić w drodze procedury uproszczonej, by nie obciążać nadmiernie uchodźców i nie wywoływać poczucia zbytnej niestabilności.

COM(2016) 467 final (wspólne procedury uznawania ochrony międzynarodowej)**Poprawka 3**

Art. 7 ust. 4 – Obowiązki osób ubiegających się o ochronę międzynarodową

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową informuje organ rozstrzygający państwa członkowskiego, w którym jest zobowiązana przebywać, o swoim miejscu pobytu lub o adresie zamieszkania, lub numerze telefonu, pod którym organ rozstrzygający lub inne odpowiedzialne organy mogą się z nią skontaktować. Osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową powiadamia organ rozstrzygający o wszelkich zmianach tych danych. Osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową przyjmuje wszelką korespondencję odpowiednio w ostatnim wskazanym miejscu pobytu lub pod ostatnim wskazanym adresem zamieszkania, w szczególności gdy osoba ta składa wniosek zgodnie z art. 28.</p>	<p>Osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową informuje organ rozstrzygający państwa członkowskiego, w którym jest zobowiązana przebywać, o swoim miejscu pobytu lub o adresie zamieszkania i numerze telefonu, pod którym organ rozstrzygający lub inne odpowiedzialne organy mogą się z nią skontaktować. Osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową powiadamia organ rozstrzygający o wszelkich zmianach tych danych. Osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową przyjmuje wszelką korespondencję odpowiednio w ostatnim wskazanym miejscu pobytu lub pod ostatnim wskazanym adresem zamieszkania, w szczególności gdy osoba ta składa wniosek zgodnie z art. 28.</p>

Uzasadnienie

Osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową powinna poinformować o swoim miejscu pobytu i adresie zamieszkania, a nie tylko o numerze telefonu, dzięki czemu można ją odpowiednio wcześniej powiadomić o decyzjach dotyczących obecnej procedury.

Poprawka 4

Artykuł 15 ust. 5 – Nieodpłatna pomoc i reprezentacja prawna (w postępowaniu odwoławczym)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Od zapewnienia nieodpłatnej pomocy i reprezentacji prawnej w postępowaniu odwoławczym można odstąpić, w przypadku gdy:</p> <p>a) osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową dysponuje wystarczającymi środkami;</p> <p>b) uznaje się, że odwołanie nie ma realnych szans powodzenia;</p> <p>c) odwołanie lub kontrola sądowa, w tym ponowne rozprawy lub kontrole odwołania, odbywają się w drugiej lub wyższej instancji odwoławczej, jak przewidziano na mocy prawa krajowego.</p> <p>W przypadku gdy decyzję o niezapewnieniu nieodpłatnej pomocy i reprezentacji prawnej podejmuje organ, który nie jest sądem ani trybunałem i który uzasadnia tę decyzję tym, że odwołanie nie ma realnych szans powodzenia, osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową ma prawo do skutecznego środka zaskarżenia przed sądem lub trybunałem przeciwko tej decyzji i w tym celu ma prawo do wnioskowania o nieodpłatną pomoc i reprezentację prawną.</p>	<p>Od zapewnienia nieodpłatnej pomocy i reprezentacji prawnej w postępowaniu odwoławczym można odstąpić, w przypadku gdy:</p> <p>a) osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową dysponuje wystarczającymi środkami.</p> <p>Jeżeli odwołanie zostało wniesione w celach wyłącznie instrumentalnych lub jest całkowicie nieuzasadnione, sędzia może podjąć decyzję o cofnięciu nieodpłatnej pomocy i reprezentacji prawnej oraz o zmniejszeniu lub anulowaniu wynagrodzenia należnego specjalistom od państwa (jeżeli się je przewiduje).</p>

Uzasadnienie

Komitet uważa, że zwłaszcza w wypadku postępowania odwoławczego (zarówno w pierwszej, jak i drugiej instancji lub w instancjach wyższych) odmowa prawa do pomocy prawnej musi się koniecznie opierać na surowym kryterium, które w możliwie najmniejszym stopniu jest dziełem przypadku i pozostawia jak najmniejszy margines swobody, i że odnośną ocenę musi przeprowadzić sędzia.

Poprawka 5

Artykuł 33 ust. 2 – Rozpatrywanie wniosków

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>2. Organ rozstrzygający podejmuje decyzje w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej po odpowiednim rozpatrzeniu dopuszczalności lub istoty wniosku. Organ rozstrzygający rozpatruje wnioski obiektywnie, bezstronnie i indywidualnie. Do celów rozpatrzenia wniosku organ rozstrzygający bierze pod uwagę następujące elementy:</p> <p>a) odpowiednie oświadczenia i dokumenty przedstawione przez osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową, w tym informujące, czy osoba ta doznała lub może doznać prześladowań lub poważnej krzywdy;</p> <p>b) wszystkie istotne, dokładne i aktualne informacje o sytuacji panującej w kraju pochodzenia osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową w chwili podejmowania decyzji w sprawie wniosku, w tym przepisy ustawowe i wykonawcze obowiązujące w danym państwie oraz sposób, w jaki są stosowane, jak również wszelkie inne istotne informacje uzyskane od Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu, Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców i innych właściwych międzynarodowych organizacji praw człowieka lub z innych źródeł;</p> <p>c) wspólną analizę informacji o kraju pochodzenia, o której mowa w art. 10 rozporządzenia (UE) XXX/XXX (rozporządzenie w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu);</p> <p>d) indywidualną sytuację i osobiste uwarunkowania osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową, w tym takie czynniki, jak: jej przeszłość, płęć społeczno-kulturową, wiek, orientację seksualną i tożsamość płciową – by ocenić, czy w świetle osobistych uwarunkowań tej osoby akty, których doświadczyła lub na które mogłaby zostać narażona, stanowią prześladowanie lub poważną krzywdę;</p> <p>e) czy działalność osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową od chwili opuszczenia kraju pochodzenia służyła wyłącznie lub głównie stworzeniu warunków koniecznych do ubiegania się o udzielenie ochrony międzynarodowej – by ocenić, czy taka działalność narażałaby tę osobę na prześladowanie lub poważną krzywdę, gdyby powróciła ona do tego kraju;</p>	<p>2. Organ rozstrzygający podejmuje decyzje w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej po odpowiednim rozpatrzeniu dopuszczalności lub istoty wniosku. Organ rozstrzygający rozpatruje wnioski obiektywnie, bezstronnie i indywidualnie. Do celów rozpatrzenia wniosku organ rozstrzygający bierze pod uwagę następujące elementy:</p> <p>a) odpowiednie oświadczenia i dokumenty przedstawione przez osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową, w tym informujące, czy osoba ta doznała lub może doznać prześladowań lub poważnej krzywdy;</p> <p>b) wszystkie istotne, dokładne i aktualne informacje o sytuacji panującej w kraju pochodzenia osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową w chwili podejmowania decyzji w sprawie wniosku, w tym przepisy ustawowe i wykonawcze obowiązujące w danym państwie oraz sposób, w jaki są stosowane, jak również wszelkie inne istotne informacje uzyskane od Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu, Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców i innych właściwych międzynarodowych organizacji praw człowieka lub z innych źródeł;</p> <p>c) wspólną analizę informacji o kraju pochodzenia, o której mowa w art. 10 rozporządzenia (UE) XXX/XXX (rozporządzenie w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu);</p> <p>d) indywidualną sytuację i osobiste uwarunkowania osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową, w tym takie czynniki, jak: jej przeszłość, płęć społeczno-kulturową, wiek, orientację seksualną i tożsamość płciową – by ocenić, czy w świetle osobistych uwarunkowań tej osoby akty, których doświadczyła lub na które mogłaby zostać narażona, stanowią prześladowanie lub poważną krzywdę;</p> <p>e) czy działalność osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową od chwili opuszczenia kraju pochodzenia służyła wyłącznie lub głównie stworzeniu warunków koniecznych do ubiegania się o udzielenie ochrony międzynarodowej – by ocenić, czy taka działalność narażałaby tę osobę na prześladowanie lub poważną krzywdę, gdyby powróciła ona do tego kraju;</p>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>f) czy od osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową można by racjonalnie oczekiwać, że powinna skorzystać z ochrony innego państwa, na którego obywatelstwo mogłaby się powołać.</p>	<p>f) czy od osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową można by racjonalnie oczekiwać, że powinna skorzystać z ochrony innego państwa, na którego obywatelstwo mogłaby się powołać;</p> <p>g) <i>oświadczenia podparte oficjalnymi dokumentami i dokumenty złożone przez osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową mające na celu przedstawienie jej preferencji, więzów rodzinnych, związków ze społecznością w kraju pochodzenia, umiejętności językowych lub zawodowych, które mogą ułatwić jej integrację w co najmniej jednym państwie członkowskim przeznaczenia.</i></p>

Uzasadnienie

Poprawka jest zgodna z treścią opinii w sprawie przeglądu rozporządzenia dublińskiego (...) przyjętej już przez Komisję CIVEX, zgodnie z którą trzeba uwzględnić preferencje i więzi osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową również w celu określenia właściwego państwa członkowskiego.

Poprawka 6

Artykuł 34 – Czas trwania procedury rozpatrywania wniosku

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. Rozpatrywanie mające na celu ustalenie dopuszczalności wniosku zgodnie z art. 36 ust. 1 nie może trwać dłużej niż jeden miesiąc od daty złożenia wniosku.</p> <p><i>Termin takiego rozpatrywania ograniczony jest do dziesięciu dni roboczych, w przypadku gdy zgodnie z art. 3 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (UE) XXX/XXX (rozporządzenie dublińskie) państwo członkowskie pierwszego wniosku stosuje koncepcję kraju pierwszego azylu lub bezpiecznego kraju trzeciego, o której mowa w art. 36 ust. 1 lit. a) i b).</i></p> <p>2. Organ rozstrzygający zapewnia, aby procedura rozpatrywania wniosku co do jego istoty została zakończona jak najszybciej i nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od złożenia wniosku, bez uszczerbku dla odpowiedniego i kompletnego rozpatrzenia.</p> <p>3. Organ rozpatrujący może przedłużyć ten termin sześciu miesięcy o okres nie dłuższy niż trzy miesiące, w przypadku gdy:</p> <p>a) o udzielenie ochrony międzynarodowej ubiega się jednocześnie nieproporcjonalnie duża liczba obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, co w praktyce utrudnia zakończenie procedury w terminie sześciu miesięcy;</p> <p>b) występują złożone kwestie faktyczne lub prawne.</p>	<p>1. Rozpatrywanie mające na celu ustalenie dopuszczalności wniosku zgodnie z art. 36 ust. 1 nie może trwać dłużej niż jeden miesiąc od daty złożenia wniosku.</p> <p>2. Organ rozstrzygający zapewnia, aby procedura rozpatrywania wniosku co do jego istoty została zakończona jak najszybciej i nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od złożenia wniosku, bez uszczerbku dla odpowiedniego i kompletnego rozpatrzenia.</p> <p>3. Organ rozpatrujący może przedłużyć ten termin sześciu miesięcy o okres nie dłuższy niż kolejnych sześć miesięcy, w przypadku gdy:</p> <p>a) o udzielenie ochrony międzynarodowej ubiega się jednocześnie nieproporcjonalnie duża liczba obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, co w praktyce utrudnia zakończenie procedury w terminie sześciu miesięcy;</p> <p>b) występują złożone kwestie faktyczne lub prawne.</p>

Uzasadnienie

Różnice między terminami mogą osłabić wykonywanie prawa do obrony, nakładając na obrońcę większy ciężar, jeżeli chodzi o weryfikację i aktualizację sytuacji osoby otrzymującej pomoc.

Wziąwszy pod uwagę możliwość wystąpienia sytuacji kryzysowych lub nadmiernej liczby wniosków, wskazane jest przedłużenie maksymalnego okresu trwania procedury z dziewięciu miesięcy do roku (łącznie), pomimo nadzwyczajnego wsparcia ze strony EASO lub innych państw członkowskich.

Poprawka 7

Artykuł 36 ust. 2 – Decyzja w sprawie dopuszczalności wniosku i kompetencji

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Wniosku nie rozpatruje się co do jego istoty w przypadkach, gdy wniosek nie jest rozpatrywany zgodnie z rozporządzeniem (UE) XXX/XXX (rozporządzenie dublińskie), w tym gdy inne państwo członkowskie udzieliło osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodowej lub gdy wniosek został odrzucony jako niedopuszczalny zgodnie z ust. 1.</p>	<p>Wniosku nie rozpatruje się co do jego istoty w przypadkach, gdy wniosek nie jest rozpatrywany zgodnie z rozporządzeniem (UE) XXX/XXX (rozporządzenie dublińskie), w tym gdy inne państwo członkowskie udzieliło osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodowej lub gdy wniosek został odrzucony jako niedopuszczalny zgodnie z ust. 1, lub gdy na mocy art. 7 rozporządzenia UE (XXX/XXX) (rozporządzenia dublińskiego) osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową wskazała co najmniej jedno państwo członkowskie przeznaczenia, w którym zgodnie z danymi przekazywanymi co kwartał przez EASO nie osiągnięto pułapu przewidzianego w art. 7 i 35 cytowanego rozporządzenia.</p>

Uzasadnienie

Również w tym wypadku rozporządzenie jest spójne z opinią w sprawie wniosku dotyczącego przeglądu rozporządzenia dublińskiego przyjętą już przez Komisję CIVEX. W powyżej opisanej sytuacji zadanie rozpatrzenia istoty wniosku spoczywa na państwie wyznaczonym na podstawie kryterium preferencji/powiązania, a nie na pierwszym kraju wjazdu, który będzie musiał po prostu zapewnić przeniesienie zainteresowanego do właściwego kraju.

Poprawka 8

Artykuł 39 – Dorozumiane wycofanie wniosków

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. Organ rozstrzygający odrzuca wniosek jako zaniechany, w przypadku gdy:</p> <p>[...]</p> <p>2. W okolicznościach, o których mowa w ust. 1, organ rozstrzygający przerywa rozpatrywanie wniosku i wysyła do osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową pisemne powiadomienie do miejsca pobytu lub pod adres, o którym mowa w art. 7 ust. 4, informując ją, że badanie wniosku zostało przerwane oraz że wniosek zostanie ostatecznie odrzucony jako zaniechany, jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie zgłosi się do organu rozstrzygającego w terminie jednego miesiąca od daty wysłania pisemnego powiadomienia.</p> <p>3. Jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową zgłosi się do organu rozstrzygającego we wspomnianym terminie jednego miesiąca i wykaże, że niewywiązywanie się przez nią z obowiązków było spowodowane okolicznościami, na które nie miała ona wpływu, organ rozstrzygający wznawia rozpatrywanie wniosku.</p>	<p>1. Organ rozstrzygający odrzuca wniosek jako zaniechany, w przypadku gdy:</p> <p>[...]</p> <p>2. W okolicznościach, o których mowa w ust. 1, organ rozstrzygający przerywa rozpatrywanie wniosku i wysyła do osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową pisemne powiadomienie do miejsca pobytu lub pod adres, o którym mowa w art. 7 ust. 4, informując ją, że badanie wniosku zostało przerwane oraz że wniosek zostanie ostatecznie odrzucony jako zaniechany, jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie zgłosi się do organu rozstrzygającego w terminie dwóch miesięcy od daty wysłania pisemnego powiadomienia.</p> <p>3. Jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową zgłosi się do organu rozstrzygającego we wspomnianym terminie dwóch miesięcy i wykaże, że niewywiązywanie się przez nią z obowiązków było spowodowane okolicznościami, na które nie miała ona wpływu, organ rozstrzygający wznawia rozpatrywanie wniosku.</p>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
4. Jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie zgłosi się do organu rozstrzygającego we wspomnianym terminie jednego miesiąca i nie wykaże, że niewywiązywanie się przez nią z obowiązków było spowodowane okolicznościami, na które nie miała ona wpływu, organ rozstrzygający uznaje, że wniosek został w sposób dorozumiany wycofany.	4. Jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie zgłosi się do organu rozstrzygającego we wspomnianym terminie dwóch miesięcy i nie wykaże, że niewywiązywanie się przez nią z obowiązków było spowodowane okolicznościami, na które nie miała ona wpływu, organ rozstrzygający uznaje, że wniosek został w sposób dorozumiany wycofany.

Uzasadnienie

Komitet uważa, że ze względu na trudności związane z komunikacją, które napotkać może zainteresowany, trzeba wprowadzić termin dający większą gwarancję.

Poprawka 9

Artykuł 43 – Wyjątek od stosowania prawa do pozostania w przypadku kolejnych wniosków

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Bez uszczerbku dla zasady non-refoulement państwa członkowskie mogą przewidzieć wyjątek od prawa do pozostania na ich terytorium i odstąpić od stosowania art. 54 ust. 1 w przypadku, w którym:</p> <p>a) kolejny wniosek został odrzucony przez organ rozstrzygający jako niedopuszczalny lub całkowicie nieuzasadniony;</p> <p>b) w jakimkolwiek państwie członkowskim wystąpiono z drugim lub dalszym kolejnym wnioskiem po tym, jak wydana została ostateczna decyzja o odrzuceniu poprzedniego kolejnego wniosku jako niedopuszczalnego, nieuzasadnionego lub całkowicie nieuzasadnionego.</p>	<p>Bez uszczerbku dla zasady non-refoulement państwa członkowskie mogą przewidzieć wyjątek od prawa do pozostania na ich terytorium i odstąpić od stosowania art. 54 ust. 1 w przypadku, w którym:</p> <p>a) kolejny wniosek został odrzucony przez organ rozstrzygający jako niedopuszczalny lub całkowicie nieuzasadniony;</p> <p>b) w jakimkolwiek państwie członkowskim wystąpiono z drugim lub dalszym kolejnym wnioskiem po tym, jak wydana została ostateczna decyzja o odrzuceniu poprzedniego kolejnego wniosku jako niedopuszczalnego, nieuzasadnionego lub całkowicie nieuzasadnionego;</p> <p>postanowienie zawarte w lit. b) nie ma zastosowania, gdy poprzedni wniosek został złożony przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i gdy w przedmiotowym przypadku zainteresowany nie skorzystał z pomocy prawnej.</p>

Uzasadnienie

Zważywszy, że jedynie w obecnym pakiecie wniosków Komisji wprowadza się obowiązek informowania, reprezentacji i pomocy na wszystkich szczeblach, Komitet uważa, że państwa nie mogą uchylić się od przyznania prawa do pobytu na ich terytorium, gdy osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie skorzystała z pomocy prawnej na etapie składania pierwszego wniosku.

Poprawka 10

Artykuł 45 ust. 3 – Koncepcja bezpiecznego kraju trzeciego

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Organ rozstrzygający uznaje państwo trzecie za bezpieczny kraj trzeciego w odniesieniu do konkretnej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową po indywidualnym rozpatrzeniu wniosku, wyłącznie w przypadku, gdy ma pewność co do bezpieczeństwa tego państwa trzeciego dla konkretnej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową zgodnie z kryteriami określonymi w ust. 1 oraz gdy ustalono, że:</p> <p>a) istnieje związek między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim, na podstawie którego udanie się do tego państwa byłoby rozsądne z punktu widzenia tej osoby, w tym z uwagi na przejazd tej osoby tranzytem przez to państwo trzecie, które jest pod względem geograficznym położone w pobliżu kraju pochodzenia wnioskodawcy;</p>	<p>Organ rozstrzygający uznaje państwo trzecie za bezpieczny kraj trzeciego w odniesieniu do konkretnej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową po indywidualnym rozpatrzeniu wniosku, wyłącznie w przypadku, gdy ma pewność co do bezpieczeństwa tego państwa trzeciego dla konkretnej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową zgodnie z kryteriami określonymi w ust. 1 oraz gdy ustalono, że:</p> <p>a) istnieje związek między osobą ubiegającą się o ochronę międzynarodową a danym państwem trzecim, na podstawie którego udanie się do tego państwa byłoby rozsądne z punktu widzenia tej osoby, w tym z uwagi na dłuższy pobyt tej osoby lub zaistnienie jej więzów lub kontaktów z krewnymi lub rodakami w tym państwie trzecim;</p>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
b) osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie przedstawiła poważnych podstaw do nieuznawania tego państwa za bezpieczny kraj trzeci w szczególnej sytuacji tej osoby.	b) osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie przedstawiła poważnych podstaw do nieuznawania tego państwa za bezpieczny kraj trzeci w szczególnej sytuacji tej osoby.

Uzasadnienie

Zwykły tranzyt przez państwo trzecie w drodze do UE (lub pobyt konieczny wyłącznie do przygotowania się do wyjazdu) nie może zostać uznany za wystarczające kryterium odesłania osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową do danego kraju.

Poprawka 11

Artykuł 53 ust. 6 – Prawo do skutecznego środka zaskarżenia

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową wnoszą odwołania od jakiegokolwiek decyzji, o której mowa w ust. 1:</p> <p>a) w ciągu tygodnia w przypadku decyzji o odrzuceniu kolejnego wniosku jako niedopuszczalnego lub całkowicie nieuzasadnionego;</p> <p>b) w ciągu dwóch tygodni w przypadku decyzji o odrzuceniu wniosku jako niedopuszczalnego lub w przypadku decyzji o odrzuceniu wniosku jako wyraźnie wycofanego lub zaniechanego, lub w przypadku decyzji o odrzuceniu wniosku jako nieuzasadnionego lub całkowicie nieuzasadnionego w zakresie dotyczącym statusu uchodźcy lub statusu osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej, wydanej w ramach procedury rozpatrywania wniosku prowadzonej w trybie przyspieszonym lub procedury na granicy, lub wydanej podczas pobytu osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową w ośrodku detencyjnym;</p> <p>c) w ciągu jednego miesiąca w przypadku decyzji o odrzuceniu wniosku jako nieuzasadnionego w zakresie dotyczącym statusu uchodźcy lub statusu osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej, jeżeli procedura rozpatrywania wniosku nie jest prowadzona w trybie przyspieszonym, lub w przypadku decyzji o cofnięciu ochrony międzynarodowej.</p> <p>Do celów lit. b) państwa członkowskie mogą przewidzieć kontrolę z urzędu decyzji podejmowanych zgodnie z procedurą na granicy.</p> <p>Terminy przewidziane w niniejszym ustępie liczy się od daty powiadomienia osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową o decyzji organu rozstrzygającego lub od momentu wyznaczenia doradcy prawnego lub innego doradcy, jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową złożyła wniosek o nieodpłatną pomoc i reprezentację prawną.</p>	<p>Osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową wnoszą odwołania od jakiegokolwiek decyzji, o której mowa w ust. 1:</p> <p>a) w ciągu 15 dni w przypadku decyzji o odrzuceniu kolejnego wniosku jako niedopuszczalnego lub całkowicie nieuzasadnionego;</p> <p>b) w ciągu 15 dni w przypadku decyzji o odrzuceniu wniosku jako niedopuszczalnego lub w przypadku decyzji o odrzuceniu wniosku jako wyraźnie wycofanego lub zaniechanego, lub w przypadku decyzji o odrzuceniu wniosku jako nieuzasadnionego lub całkowicie nieuzasadnionego w zakresie dotyczącym statusu uchodźcy lub statusu osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej, wydanej w ramach procedury rozpatrywania wniosku prowadzonej w trybie przyspieszonym lub procedury na granicy, lub wydanej podczas pobytu osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową w ośrodku detencyjnym;</p> <p>c) w ciągu jednego miesiąca w przypadku decyzji o odrzuceniu wniosku jako nieuzasadnionego w zakresie dotyczącym statusu uchodźcy lub statusu osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej, jeżeli procedura rozpatrywania wniosku nie jest prowadzona w trybie przyspieszonym, lub w przypadku decyzji o cofnięciu ochrony międzynarodowej.</p> <p>Do celów lit. b) państwa członkowskie mogą przewidzieć kontrolę z urzędu decyzji podejmowanych zgodnie z procedurą na granicy.</p> <p>Terminy przewidziane w niniejszym ustępie liczy się od daty powiadomienia osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową o decyzji organu rozstrzygającego lub od momentu wyznaczenia doradcy prawnego lub innego doradcy, jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową złożyła wniosek o nieodpłatną pomoc i reprezentację prawną.</p>

Uzasadnienie

Komitet uważa, że między innymi w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości trzeba wprowadzić minimalne, spójne terminy, które nie będą się od siebie różnić.

COM(2016) 465 final (warunki przyjmowania)

Poprawka 12

Artykuł 7 ust. 5 – Pobyt i swoboda przemieszczania się

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Państwa członkowskie zobowiązują osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową do niezwłocznego powiadomienia właściwych organów o ich aktualnym miejscu pobytu lub adresie, lub numerze telefonu, pod którym można się z nimi skontaktować, oraz o każdej zmianie numeru telefonu lub adresu.	Państwa członkowskie zobowiązują osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową do niezwłocznego powiadomienia właściwych organów o ich aktualnym miejscu pobytu, adresie i numerze telefonu, pod którym można się z nimi skontaktować, oraz o każdej zmianie numeru telefonu i adresu.

Uzasadnienie

Osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową powinna poinformować o swoim miejscu pobytu i adresie zamieszkania, a nie tylko o numerze telefonu, dzięki czemu można ją odpowiednio wcześniej powiadomić o decyzjach dotyczących obecnej procedury.

Poprawka 13

Artykuł 19 – Zastąpienie, ograniczenie lub cofnięcie materialnych warunków przyjmowania

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. W odniesieniu do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, zobowiązanych do przebywania na ich terytorium zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr XXX/XXX [rozporządzenie dublińskie], państwa członkowskie mogą, w sytuacjach opisanych w ust. 2:</p> <p>a) zastąpić zakwaterowanie, wyżywienie, odzież i inne niezbywalne artykuły pierwszej potrzeby zapewniane w formie świadczeń finansowych i talonów materialnymi warunkami przyjmowania zapewnianymi w naturze;</p> <p>b) ograniczyć lub – w wyjątkowych i odpowiednio uzasadnionych przypadkach – cofnąć dietyienne.</p> <p>2. Ustęp 1 ma zastosowanie, w przypadku gdy osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową:</p> <p>a) opuszcza miejsce pobytu ustalone przez właściwy organ bez powiadomienia lub bez zezwolenia, jeśli jest ono wymagane, lub dopuszcza się ucieczki; lub</p> <p>b) nie spełnia obowiązków zgłaszania się lub dostarczania informacji, lub stawiania się na rozmowy osobiste dotyczące postępowania w sprawie azylu w rozsądnym okresie określonym w prawie krajowym; lub</p> <p>c) złożyła kolejny wniosek w rozumieniu art. [4 ust. 2 lit. i)] rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur]; lub</p> <p>d) zataiła zasoby finansowe, a zatem bezzasadnie skorzystała z materialnych warunków przyjmowania; lub</p> <p>e) poważnie naruszyła regulamin ośrodka dla cudzoziemców lub zachowała się bardzo agresywnie; lub</p>	<p>1. W odniesieniu do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, zobowiązanych do przebywania na ich terytorium zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr XXX/XXX [rozporządzenie dublińskie], państwa członkowskie mogą, w sytuacjach opisanych w ust. 2:</p> <p>a) zastąpić zakwaterowanie, wyżywienie, odzież i inne niezbywalne artykuły pierwszej potrzeby zapewniane w formie świadczeń finansowych i talonów materialnymi warunkami przyjmowania zapewnianymi w naturze;</p> <p>b) ograniczyć dietyienne.</p> <p>2. Ustęp 1 ma zastosowanie, w przypadku gdy osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową:</p> <p>a) opuszcza miejsce pobytu ustalone przez właściwy organ bez powiadomienia lub bez zezwolenia, jeśli jest ono wymagane, lub dopuszcza się ucieczki na rozsądny okres określony w prawie krajowym; lub</p> <p>b) nie spełnia obowiązków zgłaszania się lub dostarczania informacji, lub stawiania się na rozmowy osobiste dotyczące postępowania w sprawie azylu w rozsądnym okresie określonym w prawie krajowym; lub</p> <p>c) złożyła kolejny wniosek w rozumieniu art. [4 ust. 2 lit. i)] rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur]; lub</p> <p>d) zataiła zasoby finansowe, a zatem bezzasadnie skorzystała z materialnych warunków przyjmowania; lub</p> <p>e) poważnie naruszyła regulamin ośrodka dla cudzoziemców lub zachowała się bardzo agresywnie; lub</p>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>f) nie uczęszcza na obowiązkowe zajęcia integracyjne; lub</p> <p>g) nie dopełniła obowiązku określonego w art. [4 ust. 1] rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX [rozporządzenie dublińskie] i wyjechała do innego państwa członkowskiego bez odpowiedniego uzasadnienia, i tam wystąpiła z wnioskiem; lub</p> <p>h) została odesłana z powrotem po ucieczce do innego państwa członkowskiego.</p> <p>W odniesieniu do lit. a) i b), jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową zostanie odnaleziona lub dobrowolnie zgłosi się do właściwego organu, wydaje się należycie uzasadnioną decyzję w sprawie ponownego przyznania części lub całości tych materialnych warunków przyjmowania, które zostały cofnięte lub ograniczone, biorąc pod uwagę powody opuszczenia miejsca zamieszkania.</p> <p>3. Decyzje dotyczące zastąpienia, ograniczenia lub cofnięcia materialnych warunków przyjmowania podejmowane są obiektywnie i bezstronnie na podstawie oceny indywidualnych przypadków, a każda decyzja jest uzasadniana. Decyzje opierają się na konkretnej sytuacji danej osoby, szczególnie w odniesieniu do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, o szczególnych potrzebach w zakresie przyjmowania i uwzględniając zasadę proporcjonalności. Państwa członkowskie w każdym wypadku zapewniają dostęp do opieki zdrowotnej zgodnie z art. 18 oraz zapewniają wszystkim osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową godny poziom życia.</p> <p>4. Państwa członkowskie zapewniają, aby materialne warunki przyjmowania nie były cofane ani ograniczane przed wydaniem decyzji zgodnie z ust. 3.</p>	<p>f) nie uczęszcza na obowiązkowe zajęcia integracyjne; lub</p> <p>g) nie dopełniła obowiązku określonego w art. [4 ust. 1] rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX [rozporządzenie dublińskie] i wyjechała do innego państwa członkowskiego bez odpowiedniego uzasadnienia, i tam wystąpiła z wnioskiem; lub</p> <p>h) została odesłana z powrotem po ucieczce do innego państwa członkowskiego.</p> <p>W odniesieniu do lit. a) i b), jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową zostanie odnaleziona lub dobrowolnie zgłosi się do właściwego organu, wydaje się należycie uzasadnioną decyzję w sprawie ponownego przyznania części lub całości tych materialnych warunków przyjmowania, które zostały cofnięte lub ograniczone, biorąc pod uwagę powody opuszczenia miejsca zamieszkania.</p> <p>3. Decyzje dotyczące zastąpienia, ograniczenia lub cofnięcia materialnych warunków przyjmowania podejmowane są obiektywnie i bezstronnie na podstawie oceny indywidualnych przypadków, a każda decyzja jest uzasadniana. Decyzje opierają się na konkretnej sytuacji danej osoby, szczególnie w odniesieniu do osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, o szczególnych potrzebach w zakresie przyjmowania i uwzględniając zasadę proporcjonalności. Państwa członkowskie w każdym wypadku zapewniają dostęp do opieki zdrowotnej zgodnie z art. 18 oraz zapewniają wszystkim osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową godny poziom życia.</p> <p>4. Państwa członkowskie zapewniają, aby materialne warunki przyjmowania nie były cofane ani ograniczane przed wydaniem decyzji zgodnie z ust. 3.</p>

Uzasadnienie

Komitet uważa, że nieobecność można uznać za ucieczkę wyłącznie, gdy znacznie się ona przedłuża, dzięki czemu można uniknąć sytuacji, gdy sporadyczna lub spowodowana koniecznością nieobecność prowadziłaby do nadmiernej kary. Jeżeli chodzi o dietę, proponuje się jedynie możliwość jej obniżenia, gdyż jej całkowite zniesienie mogłoby prowadzić do niestabilności społecznej.

Poprawka 14

Artykuł 23 – Małoletni bez opieki

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Małoletni bez opieki</p> <p>Państwa członkowskie jak najszybciej i nie później niż pięć dni roboczych od momentu, w którym małoletni bez opieki wystąpił z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej, podejmują działania mające na celu zapewnienie reprezentacji małoletniego bez opieki i pomocy małoletniemu przez opiekuna, aby umożliwić małoletniemu korzystanie z praw i wypełnienie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.</p>	<p>Małoletni bez opieki</p> <p>Państwa członkowskie nie później niż pięć dni roboczych od momentu, w którym małoletni bez opieki wystąpił z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej, czy też w jak najkrótszym terminie, podejmują działania mające na celu zapewnienie reprezentacji małoletniego bez opieki i pomocy małoletniemu przez przedstawiciela lub pełnomocnika, aby umożliwić małoletniemu korzystanie z praw i wypełnienie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.</p>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
	<p><i>Państwa członkowskie gwarantują, że na etapie przejściowym do czasu ustanowienia przedstawiciela lub pełnomocnika wszelka odpowiednia i ustanowiona prawem forma zapewnienia reprezentacji małoletniego przewidziana przez państwo członkowskie, spełniająca wymogi ochrony dobra dziecka w kwestiach pilnych i mogących wyrządzić mu nieodwracalną szkodę, jest wystarczająca dla celów niniejszej dyrektywy.</i></p>

Uzasadnienie

W czasach, gdy w UE przyjmuje się wielu małoletnich bez opieki, konieczne może okazać się nieustalanie rygorystycznych terminów wyznaczenia opiekuna. Pojęcie „opiekuna” i samo to określenie mogą wprowadzać w błąd i być niezgodne z prawem wielu państw członkowskich, stąd w poprawce zawarto postulat zmiany na „pełnomocnika”.

II. ZALECENIA POLITYCZNE

EUROPEJSKI KOMITET REGIONÓW

Uwagi ogólne

1. Podkreśla konieczność przyjęcia kompleksowego i całościowego podejścia sprzyjającego stabilności polityki azylowej i polityki integracji osób ubiegających się o azyl, w które zaangażowana byłaby cała Unia w ramach systemu prawdziwej solidarności, również między państwami członkowskimi.
2. Zwraca ponadto uwagę na szczególne zainteresowanie władz lokalnych i regionalnych, które są niezbędnymi partnerami państw członkowskich i Unii Europejskiej w zakresie zajmowania się osobami ubiegającymi się o azyl i ich przyjmowania, kwestią sprawiedliwego i przejrzystego uregulowania tej dziedziny z poszanowaniem warunków współżycia społecznego i praw podstawowych osób. Podkreśla ponadto, że władze lokalne, które są ogólnie gwarantami praw obywateli, będą mogły lepiej sprawować tę funkcję, jeżeli zapewnione zostaną im odpowiednie odniesienia normatywne i środki w celu zagwarantowania bezpieczeństwa obywateli i praw podstawowych osób ubiegających się o azyl.
3. Akcentuje, podobnie jak w opinii w sprawie pierwszego pakietu wniosków, potrzebę trwałych rozwiązań, umożliwiających zajęcie się tą kwestią w sposób strukturalny, poprzez odejście od iluzorycznego przekonania, że należy stawiać czoła poszczególnym sytuacjom kryzysowym. Jakkolwiek docenia wysiłki Komisji zmierzające do wypracowania rozwiązań w obliczu pilnych problemów lub związanej z nimi presji politycznej, uważa, że konieczne jest przeprowadzenie wnikliwszych rozważań sięgających korzeni tego problemu, z uwzględnieniem zobowiązań międzynarodowych, praw migrantów i potrzeb poszczególnych szczebli rządu, na wszystkich obszarach geograficznych UE. Należy przy tym unikać nadmiernego obciążenia, w celu przestrzegania form i zasad, państw granicznych, czy też państw bardziej narażonych lub bardziej pożądanых przez osoby ubiegające się o azyl.
4. Przyjmuje z zadowoleniem zbliżenie i ujednoczenie warunków pomocy przyznawanej osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową, również w celu zniechęcenia do wtórnych przepływów wewnątrz Unii Europejskiej. Uważa jednak, że niewystarczające jest podejście oparte wyłącznie na zrównaniu warunków materialnych i sankcjonowaniu nieuprawnionych wtórnych przepływów.
5. Jest zdania, że do wsparcia integracji i usunięcia powodów wtórnych przepływów, o ile to możliwe u ich źródeł, istotne i niezbędne jest uwzględnienie faktycznych więzów, umiejętności zawodowych i preferencji osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w odniesieniu do co najmniej jednego państwa członkowskiego, jak podkreślono już w opinii w sprawie pierwszego pakietu wniosków Komisji Europejskiej. Akcentuje w tym celu wagę zebrania – przy współpracy zainteresowanych – stosownych danych ułatwiających ich włączenie społeczne i integrację zawodową.
6. Chociaż popiera przyspieszenie procedur rozpatrywania wniosków o ochronę międzynarodową, podkreśla, że nie powinno to prowadzić do ograniczenia praw podstawowych i że stosowanie skróconych procedur przewidzianych w pakiecie wniosków powinno być możliwe z zachowaniem niezwyklej ostrożności po wnikliwym sprawdzeniu, czy warunki umożliwiającej ich zastosowanie zostały spełnione.
7. Wyraża poważne wątpliwości co do rozwiązania prawnego przyjętego w odniesieniu do wspólnych ram przesiedleń w COM(2016) 468 final (przyjęcie ram odniesienia aktem Rady i wdrożenie decyzją Komisji), które wyklucza Parlament Europejski i jest rzadkie w tej dziedzinie, w przeciwieństwie do polityki zagranicznej i polityki bezpieczeństwa.

8. Ocenia pozytywnie wnioski Komisji mające na celu ułatwienie dostępu osób korzystających z ochrony międzynarodowej do rynku pracy i kształcenia, w tym także zawodowego. Apeluje ponadto do Komisji i państw członkowskich, by przyjęły sprawne i skuteczne mechanizmy umożliwiające zatwierdzanie dyplomów i uznawanie kwalifikacji zawodowych, które ułatwiają osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową dostęp do rynku pracy.
9. Korzystnie ocenia zwiększenie roli EASO we wspieraniu państw członkowskich.
10. Przychylnie odnosi się do wyraźnego wprowadzenia powszechnego prawa do pomocy prawnej, podkreślając jego potencjalny pozytywny wpływ, między innymi pod względem skrócenia czasu procedury i zmniejszenia liczby środków zaskarżenia w sądzie.
11. Zaleca, by wdrożenie środków dotyczących warunków przyjmowania zostało wsparte poprzez ułatwienie dostępu do środków UE i zwiększenie ich puli, co sprzyjałoby korzystaniu z nich przez regiony i władze lokalne, które muszą dysponować odpowiednimi warunkami do odpowiedniego przyjmowania osób ubiegających się o azyl i nowo przybyłych osób.
12. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wnioski Komisji zasadniczo uwzględniają dobro i interesy małoletnich bez opieki i m.in. przewidują jak najszybsze wyznaczenie przedstawiciela lub pełnomocnika. Jednak w czasach, gdy w UE przyjmuje się wielu małoletnich bez opieki, konieczne może okazać się nieustalanie rygorystycznych terminów ich wyznaczenia, które w wielu państwach członkowskich następuje w ramach postępowania sądowego. Takie postępowanie wiąże się z określonymi gwarancjami procesowymi, jak np. zaangażowanie tłumacza, lub z pewnymi wymogami postępowania przygotowawczego, których nie da się przeprowadzić w terminie zaproponowanym przez Komisję.
13. Uznaje, że wnioski są zgodne z zasadą pomocniczości, ponieważ wyczerpująco podejmują problemy ponadnarodowe, takie jak solidarność między państwami członkowskimi, stworzenie bardziej zintegrowanego systemu azylowego oraz wzmocnienie wymiany informacji między państwami członkowskimi. Są to cele, których państwa członkowskie nie mogłyby realizować samodzielnie. Odnotowuje, że proponowane środki są również zgodne z zasadą proporcjonalności, gdyż ustanawiają jednolite przepisy mające zastosowanie w całej Unii Europejskiej. Życzy sobie, by podczas całego procesu decyzyjnego prowadzono ciągle monitorowanie w celu sprawdzenia, czy przestrzega się tych zasad.

COM(2016) 467 final

14. Zaleca, by pojęcie „opiekuna” (art. 4 ust. 2 lit. f)) podkreślało bezstronność i niezależność od administracji osoby lub organizacji wyznaczonej do pomocy małoletniemu bez opieki i reprezentowania go w trakcie procedur przewidzianych w omawianym rozporządzeniu.
15. Proponuje, by podczas przesłuchań z udziałem organu administracyjnego rozpatrującego wniosek (art. 22) małoletniemu towarzyszył również zawsze doradca prawny.
16. Zaleca ponadto (również w odniesieniu do art. 22), by podczas przesłuchań małoletniego reprezentowała osoba lub organ niezależny od administracji i by był on wyznaczany na mocy prawa lub przez organ wymiaru sprawiedliwości, wyłącznie w interesie samego małoletniego.
17. W odniesieniu do kolejnych wniosków (art. 42) zaleca, by podczas wstępnego rozpatrywania wniosku w celu weryfikacji jego dopuszczalności sprawdzono, czy zainteresowany faktycznie skorzystał z informacji i pomocy prawnej na etapie składania poprzedniego wniosku i czy brak informacji lub pomocy prawnej uznaje się za przyczynę uzasadniającą złożenie kolejnego wniosku.
18. Zaleca, by zmienić zapis artykułu 22 ust. 4 wniosku w sprawie rozporządzenia, zgodnie z którym osobę występującą w charakterze opiekuna zastępuje się tylko wtedy, gdy odpowiedzialne organy uznają, że osoba ta nie wykonywała należycie swoich zadań jako opiekun. Może się przykładowo zdarzyć, że przy zmianie miejsca pobytu osoby małoletniej stosowny byłby wybór nowego przedstawiciela w nowym miejscu pobytu.
19. Jeżeli chodzi o koncepcję kraju pierwszego azylu, zaleca, by stwierdzenie „korzystała (...) z ochrony” było interpretowane w ten sposób, że ochrona została formalnie uznana, a nie tylko faktycznie przyznana.
20. W odniesieniu do czasu trwania odwołania w pierwszej instancji (art. 55) podkreśla i zaleca, by odnośne terminy nie były traktowane jako ostateczne i by (jak stwierdza się jasno w artykule) nie wykluczały odpowiedniego i całościowego rozpatrzenia środka zaskarżenia.

COM(2016) 466 final

21. Stanowczo sprzeciwia się wprowadzeniu regularnego przeglądu i procedury cofnięcia ochrony międzynarodowej, gdyż mogą one nie tylko zwiększyć obciążenia administracji (również lokalnej i regionalnej) w zakresie dopełniania procedur i wypełniania zadań związanych z integracją uchodźców, lecz również prowadzić do braku bezpieczeństwa zainteresowanych. W związku z tym potępia ksenofobiczny, populistyczny dyskurs polityczny, który prowadzi do przemocy i kryminalizacji wszystkich osób ubiegających się o azyl oraz do zbędnych napięć społecznych, i apeluje o odpowiedzialność władz i podmiotów politycznych.

22. Wyraża brak przekonania co do wprowadzenia ograniczenia czasowego odnośnie do maksymalnego czasu trwania ochrony międzynarodowej i do legalności takiego ograniczenia, zachęcając współprawodawców do dalszego rozważenia tej kwestii.

23. Zaleca rozważenie możliwości przyznania dłuższego okresu niż ten przewidziany we wniosku Komisji (tzn. sześć miesięcy) w wypadku cofnięcia ochrony międzynarodowej w celu uzyskania zezwolenia na pobyt z innych powodów (np. poszukiwanie pracy), zważywszy, że wniosek przewiduje raczej krótki okres (trzech miesięcy).

COM(2016) 465 final

24. Proponuje ponowne rozważenie postanowienia zawartego w art. 17a wniosku Komisji, zgodnie z którym w państwach członkowskich innych niż państwo właściwe osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie jest uprawniona do żadnego z warunków materialnych pomocy przewidzianych w rozporządzeniu, i postanowienie, że w wypadku, gdy osoba ta uzasadni swą nieobecność koniecznością lub siłą wyższą, warunki te mogą zostać zagwarantowane na ograniczony okres, z zastrzeżeniem możliwości zastosowania ograniczeń przewidzianych w art. 19.

25. Zaleca, by zmienić zapis artykułu 23 ust. 1 wniosku w sprawie dyrektywy, zgodnie z którym zmiana osoby sprawującej funkcję opiekuna może nastąpić „jedynie w razie konieczności”. Może się przykładowo zdarzyć, że przy zmianie miejsca pobytu osoby małoletniej stosowny byłby wybór nowego przedstawiciela w nowym miejscu pobytu.

26. Zaleca ponowne rozważenie postanowienia zawartego w art. 17a wniosku Komisji, zgodnie z którym państwa członkowskie zapewniają godny poziom życia wszystkim osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową, i zobowiązanie Unii Europejskiej i państw członkowskich do wsparcia, również finansowego, władz lokalnych przyczyniających się do zagwarantowania godnego poziomu życia dla wszystkich osób ubiegających się o ochronę międzynarodową.

COM(2016) 468 final

27. Zaleca ponowne rozważenie decyzji w sprawie wyłączenia z przesiedlenia osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, które w okresie ostatnich pięciu lat przybyły nielegalnie na terytorium Unii Europejskiej. Z uwagi na powszechność nielegalnych wyjazdów z krajów sąsiadujących taka decyzja wydaje się zbyt niekorzystna dla osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, które często padają ofiarą tego proceduru.

Bruksela, dnia 8 lutego 2017 r.

Markku MARKKULA

*Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Regionów*
